

Sygn. akt I C 688/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Lucyna Szeredy

po rozpoznaniu 10 października 2018 r. w J.

sprawy z powództwa U.(...)w W.

przeciwko D. J.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 688/18 upr.

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Jaśle z 10.10.2018 r.

W pozwie wniesionym w dniu 9 lipca 2018 r. powód U. (...)

z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego D. J. kwoty 1.043,82 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie, powód wskazał, że na mocy umowy przelewu wierzytelności z (...)nabył od (...) z siedzibą w L. wierzytelność wobec pozwanego, wynikającą z umowy pożyczki z (...) zawartej z (...) S.A.

Powód poinformował pozwanego o zmianie wierzyciela oraz o kwocie nieuregulowanego zadłużenia. Pozwany – w odpowiedzi na próbę polubownego zakończenia sprawy – dokonał wpłat na poczet zadłużenia, które powód poczytuje jako uznanie roszczenia. Zdaniem powoda uznanie długu wywołało skutek materialnoprawny w postaci zrzeczenia się zarzutu przedawnienia i odzyskania przymiotu zaskarżalności roszczenia z dniem 11.01.2018 r.

Pozwany, będąc prawidłowo zawiadomionym o terminie rozprawy, nie stawił się na nią, ani nie złożył odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Powód U. (...)z siedzibą w W. zawarł w dniu (...). umowę sprzedaży wierzytelności z (...) z siedzibą w L., na mocy której nabył m.in. wierzytelność wobec D. J., wynikającą z umowy oznaczonej nr (...). Na dzień przelewu wartość wierzytelności wyniosła 1.586,39 zł. Wszystkie wierzytelności będące przedmiotem ww. sprzedaży zostały uprzednio przeniesione przez (...) S.A. na rzecz (...) na podstawie umowy ramowej z (...)(dowód: kserokopie umowy

przelewu – k. 6 - 7, załącznik nr 1 lista wierzytelności – k. 13, oświadczenia o dokonaniu przelewu praw z umowy pożyczki wraz z notarialnym poświadczeniem podpisów - k. 11 v. – 12).

Pozwany zawarł w dniu (...) umowę pożyczki pieniężnej z (...) S.A. na mocy której uzyskał środki pieniężne w kwocie 1.000 zł. Umowa została zawarta na okres 60 tygodni, a łączne zobowiązanie do spłaty strony określiły na kwotę 1.963,53 zł (dowód: kserokopia umowy pożyczki o nr (...) - k. 5).

W piśmie (...) S.A. zatytułowanym „oświadczenie serwisera wierzytelności o odnotowanej wpłacie dot. wierzytelności objętej pozwem” z dnia 20.06.2018 r. wskazuje się, że pozwany D. J. w okresie od 28.02.2017 r. do 11.01.2018 r. dokonał wpłat dla klienta o nr (...) na łączną kwotę 750 zł (dowód: wydruk komputerowy oświadczenia – k.14 v.).

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o przedstawione przez powoda kserokopie dokumentów, potwierdzone za zgodność przez występującego

w sprawie pełnomocnika, będącego radcą prawnym i częściowo w oparciu o wydruki komputerowe. Ich prawdziwość i wiarygodność nie została zakwestionowana przez pozwanego (pozwany w ogóle nie odniósł się do żądania pozwu i nie podjął obrony w sprawie). Przy konstruowaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia Sąd ocenił wydruk pt. „oświadczenie serwisera wierzytelności o odnotowanej wpłacie dot. wierzytelności objętej pozwem” z dnia 20.06.2018 r. jako dowód potwierdzający, że pozwany jako klient z oznaczonym nr (...) dokonał na rzecz powoda wpłat na kwotę 750 zł, co – w ocenie Sądu – nie jest jednoznaczne z dokonaniem wpłat na poczet konkretnego zadłużenia (wskazanego w pozwie). W tym kontekście wskazać należy, iż w sprawach cywilnych rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył, co następuje.

Roszczenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód opiera swoje roszczenie na fakcie skutecznego nabycia wymagalnej wierzytelności pieniężnej od wierzyciela pierwotnego – (...) S.A.

Z tej racji godzi się zauważyć, że warunkiem uznania zasadności powództwa jest nie tylko wykazanie faktu cesji, ale równie niezbędne jest wykazanie, że będąca przedmiotem cesji wierzytelność przysługiwała w określonej wysokości zbywcy. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lipca 2006 r. w sprawie V CSK 187/06, w przypadku cesji wierzytelności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (LEX nr 402304).

Powód – co prawda – wykazał fakt skutecznego wstąpienia w prawa pierwotnego wierzyciela (...) S.A. wynikające z zawartej przez pozwanego umowy pożyczki o nr (...), nabywając wierzytelność w ogólnej kwocie 1.586,39 zł. W treści pozwu powód nie wskazuje daty wymagalności roszczenia wobec pozwanego, a z dokumentów załączonych do pozwu również nie wynika w jakim terminie umowa pożyczki została rozwiązana z pozwanym. Jednocześnie jednak powód przyznaje, że roszczenie uległo przedawnieniu, a jedynie z racji dokonanych przez pozwanego w okresie od 28.02.2017 r. do 11.01.2018 r. wpłat roszczenie odzyskało walor zaskarżalności.

W tym zakresie Sąd Rejonowy zważył, że dla przyjęcia, że w sprawie doszło – w sposób dorozumiany – do uznania długu, które w myśl art. 123 § 1 pkt. 2 k.c. miało doprowadzić do przerwania biegu terminu przedawnienia, koniecznym było ustalenie, że dłużnik dokonał częściowej spłaty konkretnego zadłużenia, wynikającego z wiadomej umowy (w tym wypadku z umowy pożyczki z (...) o nr (...)). Wypada pamiętać, że uznanie nie stanowi samoistnego tytułu prawnego zobowiązania, nie może być abstrakcyjne

i oderwane od konkretnego stosunku zobowiązaniowego. O uznaniu roszczenia można mówić wtedy, gdy określone zachowania dłużnika dotyczą w sposób jednoznaczny skonkretyzowanego, skierowanego przeciwko niemu roszczenia. Dla zakwalifikowania zachowania dłużnika w kategoriach uznania roszczenia konieczne jest zatem stwierdzenie, że z rozeznaniem daje wyraz temu, iż wierzycielowi przysługuje w stosunku do niego wierzytelność wynikająca z konkretnego stosunku prawnego.

Tymczasem z dowodów zaoferowanych przez powoda na okoliczność uznania długu został przedłożony jedynie wydruk komputerowy „oświadczenia serwisera wierzytelności o odnotowanej wpłacie dot. wierzytelności objętej pozwem” z dnia 20.06.2018 r. Z pisma tego nie wynika, że dokonane przez pozwanego wpłaty na kwotę 750 zł dotyczą zobowiązania z umowy pożyczki

z (...) o nr (...). Wpłaty są przypisane do konta klienta o nr (...), które jak wiadomo nie identyfikuje wierzytelności, lecz jedynie osobę dłużnika, która może posiadać zobowiązania wobec powoda także z innych tytułów. Wątpliwości w tym zakresie potęguje fakt, że pomimo dokonanych przez pozwanego wpłat na kwotę łącznie 750 zł, powód nie przedstawia rozrachunku,

z którego wynikałoby, że wpłaty zostały zaliczone na poczet tego konkretnego zadłużenia. Z treści pozwu, ani załączonych dokumentów nie wynika jaka jest struktura nabytej wierzytelności, w szczególności ile wynosi kwota kapitału, ile odsetki. Jest to zbiorczo kwota 1.586,39 zł. W pozwie natomiast powód wskazuje, że dochodzi kwoty 1.013,69 zł tytułem niespłaconego kapitału i 30,13 zł tytułem odsetek. Nie wynika stąd zatem, aby powód dochodził różnicy pomiędzy wysokością nabytej wierzytelności i dokonanych wpłat. W takim stanie rzeczy roszczenie powoda nie poddaje się sądowej weryfikacji także co do wysokości.

Należy wskazać, że na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy miała wpływ zmiana stanu prawnego dokonana na mocy ustawy z 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1104), która weszła w życie w dniu 09.07.2018 r. Stosownie do treści art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Bieg tak liczonego terminu przedawnienia rozpoczyna się z kolei, jak stanowi o tym art. 120 § 1 k.c., od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, a jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Zgodnie

z treścią dodanego przez art. 1 pkt 1 cytowanej ustawy przepisu art. 117 § 2¹ k.c., po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Stosownie do treści art. 5 ust. 1, do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy

i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą (art. 5 ust. 4 ustawy).

W tym zakresie Sąd Rejonowy zważył, że pomimo braku wskazania przez powoda daty wymagalności roszczenia wobec pozwanego, przyjęcie faktu przedawnienia roszczenia – w świetle całokształtu twierdzeń strony powodowej – jest możliwe i uzasadnione. Z treści załączonych dokumentów wynika, że wierzytelność została postawiona w stan wymagalności przez pierwotnego wierzyciela (...) S.A., a zatem przed datą przelewu z(...)

a z kolei wartość przelanej wierzytelności (1.586,39) w kontekście całej kwoty zobowiązania z umowy pożyczki (1.963,53 zł) pozwala stwierdzić, że umowa obowiązywała nie dłużej aniżeli do końca 2014 r.

Mając na uwadze taki termin wymagalności, przy jednoczesnym stwierdzeniu, że nie zaszły okoliczności powodujące zawieszenie lub przerwę biegu przedawnienia, należy uznać że roszczenie dochodzone pozwem

w niniejszej sprawie, uległo przedawnieniu. Skoro roszczenie to wynika z działalności gospodarczej poprzednika powoda, uległo ono przedawnieniu z upływem 3 lat od daty wymagalności, a zatem przed wniesieniem pozwu

w niniejszej sprawie, co nastąpiło 09.07. 2018 r. (k. 21).

Wobec tego na podstawie powołanego art. 5 ust. 4 ustawy z 13.04.2018r. oraz art. 117 § 2¹ k.c. doszło do przedawnienia roszczenia, a strona pozwana nie musi podnosić w tym zakresie żadnego zarzutu.

Powyższe stwierdzenia Sądu wzmacnia fakt, że sam powód – w treści pozwu – przyznaje, że mamy do czynienia z roszczeniem przedawnionym, które – w jego ocenie odzyskało zaskarżalny charakter z dniem 11.01.2018 r. Ta okoliczność jednak (przerwanie przedawnienia) – zdaniem Sądu – nie została wykazana.

W związku z tym, jak również z uwagi na niewykazanie wierzytelności co do wysokości, orzeczono jak w sentencji wyroku.

Końcowo przywołać należy treść art. 6 k.c. zgodnie z którym, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne oraz treść art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W myśl przytoczonych przepisów, to powód winien wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu. Od tego obowiązku nie zwalnia bynajmniej powoda treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Podkreślić także należy, że domniemanie które zostało ustanowione w tym przepisie a dotyczące zgodności twierdzeń powoda

z rzeczywistym stanem rzeczy " nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego" (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. 1997/10/44).

W zaistniałych okolicznościach, na podstawie art. 509 k.c. w zw. z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.